

Holsteen ved Siden af det tydske Forbunds og Andres Rettigheder. Men vi maae vogte os for — det minder Erfaringen os om — at det ikke gaaer med Holsteen som i Oldtiden med Danaernes Kar, hvori der var de mange Huller, og hvori man derfor evigen øste, uden nogenstinde at kunne fylde det (Hør!). Vi maae vogte os for, at vi i dette hullede Kar, som endnu ikke er os sikkrere, end at, som en æret Minister i sin Balsgale erindrede, selv den nærværende Regjering dog ikke har fundet det overflødig at tage et Forbehold med Hensyn til dette Hertugdømmes uvisse Fremtid, ikke efterhaanden øse alle det danske Folks og det danske Riges og den danske Krones velerhvervede og nedarvede Rettigheder. (Hør! Hør! Bravo!)

Naben: Jeg skal tillade mig at anmode det ærede Thing om et Dieblik velvillig at ville skænke mig sin Opmærksomhed, da jeg skal bestræbe mig for i al Korthed at anføre og udvikle de Grunde, som bevæge mig til at stemme mod de Vndringsforslag, hvorom der her er Tale, hvis der ikke maatte blive anført overveiende Grunde, som kunde bevæge mig til at fatte en anden Mening, Noget, som jeg forøvrigt ikke kan troe. Jeg hører paa ingen Maade til dem, som med nogen særdeles Forkjærlighed betragte nye Love af den Art, som gjøre Forandringer i de gamle bestaaende Arveregler, hverken med Hensyn til private Forhold eller med Hensyn til offentlige; det var altsaa ganske naturligt, at den Deel af vor Grundlov, ifølge hvilken vi kunde ventte, at den gamle kongelovlige Arvesølge snarest muligt kunde ventes forandret, var ikke den Deel af Grundloven, som jeg satte størst Priis paa. Da jeg nu desuden hørte, at det lille Danmark havde indladt sig i diplomatiske Underhandlinger med de fremmede større Magter, da nægter jeg ikke, mine Herrer! at jeg blev betaget af en vis Frygt for, at vort lille Fædreland, naar det først kastede sig ind i diplomatiske Forhandlinger med Stormagterne, saa at sige skulde blive oversløjet af Begivenhedernes Gang. Jeg var bange for, at man omsider skulde paavirkes af Omstændighedernes Magt, som man pleier at kalde det, naar man kommer til at gjøre Noget, som man ikke

gjærne vilde gjøre, saa at man berøbed skulde ledes til som eventuel Thronfølger at vælge en fyrstelig Person, som var af et sændeligt sindet eller i ethvert Fald et mod Danmark ikke venligt sindet Huus, og om dette ikke kunde have anden Følge for Danmark, da han, naar han blev Konge, nok vilde vide at opfatte de danske Interesser, saa var det i ethvert Tilfælde nok for mig, at han var, hvad man paa Latin kalder en persona ingrata, det vil sige en Fyrste, som man ikke ønskede at have; men da der efterhaanden, uagtet den tætte Taage, som indhyllede de diplomatiske Forhandlinger, blev kastet et svagt Lys derover, og da det efterhaanden dagedes, at der til Thronfølger her i Landet var designeret en ungdomligt Fyrste, som vi Alle maae ønske, hvis den nuværende kongelige Mandstamme — det Gud forbyde — skulde uddøe, en Fyrste, hvis danske Hjerte og Sindelag er os Alle bekendt, en Fyrste, som vistnok er os Alle en persona grata eller en kjær Person, da skal jeg ikke nægte, at jeg, trods min første Følelse, blev fortrolig med hiin Paragraph i Grundloven; men i al min Glæde herover blev jeg skuffet ved at see det Kongl. Budskab, da det først blev lagt paa vore Pladser — thi jeg havde ogsaa dengang den Ære at være med blandt det danske Folks Repræsentanter — og da var min første Tanke aldeles med Budskabet med Hensyn til denne Clausul, hvori der staaer, at endogsaa efter den Combination, hvorom Talen er, skal Kongelovens gamle Arvesølge ikke mere finde Sted. Folkethinget blev imidlertid opløst, og en Tid gik bort, inden det igjen blev sammensat og sammenkaldt. Vi havde saaledes Tid til at sætte os mere ind i Sagen, saameget mere, som der udkom mange Skrifter i Mellemtiden denne Sag angaaende, hvorved der gaves os et rigt Materiale til Overveelse, og Følgen deraf kan saaledes være bleven, at maaskee Mange af os nu have faaet en anden Overbeviisning end den, der i det første Dieblik yttrede sig tildeels paa Følelsens Gebeet (Hør! Nei!). Hos mig dog maaskee tildeels, mine Herrer! Det første Spørgsmaal, som her foreligger, er aabenbart, om der overhovedet var Grund til at gaae ind paa nogen som helst Forandring af den gamle Arve-